

NEPRIKLAUSOMAS ŠIAULIŲ KOLEGIJOS BENDRUOMENĖS MĖNRAŠTIS
LEIDŽIAMAS NUO 2003 M. LAPKRIČIO MĖN.

Mieli kolegos,

nuoširdžiai sveikinu Jus profesinės šventės –
Mokytojo dienos – proga. Dėkoju jums už kasdienį, nepailstamą
Jūsų darbą, gebėjimą kasdien atsinaujinti ir sudominti studentus
kažkuo dar neatskleistų, netikėtų ir nepatirtu. Nuo Jūsų išskirtinio
gebėjimo dalintis savo Žiniomis, Meile ir Tikėjimu prasideda Jums
patikėto jaunimo – mūsų tautos ateities – gyvenimo kelias, kuris atsiv-
eria tik Jūsų pastangų dėka. Būkite mylimi ir gerbiami,
nestokojantys idėjų, kolegų supratimo bei pagalbos, įgyvendinkite
pačius drąsiausius savo sumanymus.

**Sėkmės Jūsų darbuose, džiaugsmo Jūsų kasdienybėje,
vilties ir žmogiškos šilumos!**

Nuoširdžiai
Direktorė dr. Natalija Šedžiuviene

Šiame numeryje:

*Gyvenimas -
lyg įvairiaspalvė lauko gėlių
puokštė.....*2 psl.

**Turizmo administravimo
studijų katedra
švenčia penkerių metų
sukaktį.....**3 psl.

**PRISIMINIMAI...
POPIETĖS IŠVYKA |
BUBIUS IR
KURTUVĖNUS.....**3 psl.

**TRAUKINUKU
ATIDAROME KELIONIŲ
KARTU SEZONĄ!.....**4 psl.

BOTANIKOS SODO
*p a s l a p t y s.....*5 psl.

**Turizmo ir gamtotvarkos studentai
kruta!!!.....**6 psl.

**ŽINGSNIAIS IŠMATUOJAMI,
ISPŪDŽIAIS
NEAPRĖPIAMI...KAS?.....**6 psl.

**SVEIKATOS PRIEŽIŪROS
FAKULTETE MINIMA
SOCIALINIO
DARBUOTOJO
DIENA.....**7 psl.

**KVIEČIAME BŪTI MŪSŲ
BICIULIAIS.....**7 psl.

GAMTOTVARKININKŲ
KRIKŠTYNOS.....8 psl.

AR SKALSI STATYBININKŲ
DUONA ARBA PIRMAKURSIŲ
KRIKŠTYNOS.....8 psl.

Tarptautinės mokytojų dienos proga Šiaulių
apskritis viršininko garbės ženklas
„Už nuopelnus Šiaulių apskričiai“ įteiktas
Šiaulių kolegijos direktorei dr. Natalijai Šedžiuvienei.

Direktorė apdovanota už Šiaulių kolegijos veiklos kokybės
tobulinimą, infrastruktūros plėtrą, aktyvią visuomeninę
ir mokslinę veiklą bei aukštojo neuniversitetinio mokslo
populiarinimą Šiaulių apskrityje.

Sveikiname!

Apie rudenį ir apie mus...

Lyja... lango stiklais čiurkšlėmis
teka šaltos ir vaiskios rudens ašaros. Der-
kia senis Ruduo, rauda, sriubauja. Dėjas
taršo žilą barzdą, kedena spalvingą lapų
apsiausta, nieko nepastebi, jo mintyse
gražuolė Vasara... Apsuko senini galva
trumpute gėlėta suknele, palaidomis vėjo
draikomomis kasomis... Kvatojo nukvato-
jo, mirgėjo numirgėjo basomis kojomis ra-
sota pieva... palietė karštu delninku Ru-
dens skruostą ir... dingo ryto rūke. Sankė,
kvieta ją išimylėjelis, užvertė visą žemę
margaspalviais meilės laiškais-lapais...
Neatsakė viliokė Vasara. O lietus vis
nesiliauja...Lieja nelaimingą savo meilę
Ruduo...

Romantika... Kad ir kaip gai-
la nuplazdėjusios vasaros, bet ruduo
– darbų metas. Dirte verda Kolegijoje
gyvenimas: paskaitos, projektai, pla-
nai... Darbų karuselė panaši į vėjo
plaikstomus paraudusius klevo lapus...
Linksmas pirmakursių krykštavimas (o
ko nekrykštauti, ko nesidžiaugti, juk jau
ir krikštynos atšoktos, ir studento vardas
oficialiai suteiktas), nuolatinis judėjimas
ir bruzdėjimas. Juk Kolegija – gyvas or-
ganizmas, kurio ląstelėmis ir mes visi esa-
me. Dr kol sukamės šitame verpete, laiko
tėkmė lyg neegzistuoja. Bet trumpam sus-
tokim, kad pajustumė lapų šilko šingždesį
po kojomis, kad pajustumė Rudens gai-
vą... Rudens kvapą, šaltą ir vaiskią lietaus
ašarą delne... ir lengvą virpulinę širdyje...
Dr tegul ruduo nepaliečia širdies...

Redakcija

Gyvenimas – lyg įvairiaspalvė lauko gėlių puokštė...

Aldona ČERNIAUSKIENĖ,
Leidybos centro specialistė

Lina Bocytė – Garbačiauskienė, Šiaulių dramos teatro aktorė ir Šiaulių kolegijos dėstytoja, rugsėjo 5 dieną šventė savo jubiliejų. Vasara, pašyktėjusi saulėtų dienų, lyg atsilygindama už visas ūkanotas dienas, pametė visą puokštę saulėtų rudens orų, kad jubiliatė pasijustų lyg Genadijaus Solovskio pjesėje „Skiriama princesei“. Būtent dėl šio spektaklyje 26 metus kuriamo Princesės vaidmens, aktorė vadinama amžinąja Princese. O mes pakalbinsime gerbiama Liną apie jos gyvenimo spalvas, apie aktorės ir dėstytojos darbo spalvinius akcentus.

Kas Jus, aktorę, atviliojo į Šiaulių kolegiją ir su laiko iki šiol?

Niekas neviliojo... Pati atėjau... Pavadavau vieną dėstytoją jos pačios prašymu. Pavadavau... patiko ir nebesinori išeiti: mieli čia žmonės, ir darbas dirbamas tikrai, o ne vaizduojama, kad dirbama. Mamos pedagoginis išsilavinimas. Tai aš lyg ir antros kartos pedagogė. Kitur eiti pasiūlymų buvo, bet esu konservatyvi. Kas aš? Aktorė – pirmiausia. Teatre aš nuo 1981 metų. Pedagoginį darbą pradėjau prieš 26 metus Šiaulių konservatorijoje, o Kolegijoje dirbau juos jau penkiolika metų...

Kuo domina būtent ši (dėstytojos) darbo sritis (kiek joje tos darbinės prozos, o kiek kūrybingumo)?

Pedagogo darbas išskirtinis, reikalaujantis didelio pasiaukojimo, namų darbų atlikimo, pamąstymų ne darbo metu... Taip visad buvau įpratusi dirbti. Taip dirbu teatre, taip ir kolegijoje dirbau juosiu. Darbinė proza – sutvarkyti popierinį darbą: moduliai, dokumentai... Išmokau konkretumo, dalykiškumo, kurio mažiau reikia menuose.

Kūryba – darbas auditorijoje, o dažnai ir po paskaitų, kai norisi padiskutuoti, kai matau ir jaučiu, kad studentams idomu. Labai smagu dirbti su jaunimu. Jie žingeidūs, linksmi. Dažnai pati mokausi tiesų, kurias žino tik naujoji karta.

Ar dėstytojas neprivalo kartais būti aktoriumi, kad sudomintų studentus?

Be jokios abejonės, geras dėstytojas turi būti puikus aktorius – žmogus – mielai bendraujantis, kuriantis, fantazuojantis, ieškantis naujų kelių į studentų protą ir širdį. Kai tenka dirbti su išėstinių studijų studentais keletą valandų, labai praverčia aktoriniai gebėjimai... Kad išlaikyti žmonių dėmesį ilgesnį laiką, kartais reikia ypatingo meistriškumo. O ir paskaitos neretai primena meno spektaklį...

Ar sunku būti „meno žmogumi“?

Nepaprasta... Bet, jei to visada troškai, tam ruošiesi, visada žinotai, kokie sunkumai tavęs laukia – nusivylimo nebus. Kūryba – mažas stebuklas, kurio katarsį gali patirti kiekvienas. Esu laiminga dirbdama aktore, esu patenkinta kiekvienu gautu vaidmeniu, nepaprastai džiaugiuosi sėkme

ir moku susitaikyti su tuo, kada likimas nelepina. Myliu savo profesiją, darbą, žmones esančius šalia.

Atšventėte gražų jubiliejų, ko sau palinkėtumėte ateityje?

Jubiliejus buvo puikus! Turiu gerą progą nuoširdžiai padėkoti visiems mane sveikinusiems. Net negalėjau įsivaizduoti, kokia daugybė žmonių mane myli... Ačiū visiems!

Ateityje linkiu sau stiprybės: nepavargti tarnauti menai. Neišduoti to, kuo šventai tikėjau ateidama į šią profesiją, tuo kas svarbu – gėriu, grožiu.

Pedagoginiame darbe linkiu sau dirbti pilna jėga, kiek pajėgi dalintis tuo, ką išmanau. Šaunu, kad Lietuvos valdžia neuždraudė mąstyti, jausti visu etatu... Dirbti tiek, kiek galiu, regis, jau nelabai galima... Tai tik mano tylūs pasvars-tymai...

Ar išsipildė visos puoselėtos gyvenimo viltys, ką dar norėtumėte įgyvendinti, pasiekti, realizuoti?

Ne, dar neišsipildė. Dar noriu būti reikalinga studentams, kolegoms, žiūrovui. Turiu gražių ateities planų ir teatre, ir kolegijoje. Tikiuosi, dar pavyks kai ką nuveikti... Va ir dabar vaikštau mąstydamą apie naujo spektaklio su studentais sprendimą. O įgyvendinta tikrai nemažai – esu ten, kur visada būti norėjau. 28 metus su noru einu repetuoti. Mano kraityje daugiau kaip 60 širdžiai mielių vaidmenų.

Kaip suprantate posakį „Visos gyvenimo spalvos“? Kokios gyvenimo spalvos lydėjo Jus?

Šiandien suvokių, jog turėti, pajauti visko neįmanoma, kad ir labai stengčiausi. Dėkinga likimui už kiekvieną man dovanotą spalvą ir atspalvį. O spalvų būta visokių... Nugalėtas nemenkas gyvenimo gabaliukas... Žydra, rausva... balta... juoda... geltona... Kas kada pasakys, kokia spalva ir kokių laikotarpiu buvo mieliausia, reikalingiausia, naudingiausia? Jos visos mano – gyvenimas lyg įvairiaspalvė lauko gėlių puokštė...

Gražūs ir prasmingi puikios aktorės ir studentų mylimos dėstytojos žodžiai... Aktorės ir dėstytojos gyvenimo prasmė – išdalinti save, kad spalvų gamos dalelės pasklistų žiūrovų širdyse ir mintyse, nuspalvindamos pilką kasdienybę, ilgą išlikusių studentų darbuose ir prisiminimuose... Belieka palinkėti visų gyvenimo vilčių išsipildymo, gairaus naujų spalvų ir atspalvių gūsių, naujų idėjų realizavimo... sveikatos ir žmogiškos laimės.

Turizmo administravimo studijų katedra švenčia penkerių metų sukaktį...

Rugsėjo 27 dieną jau 30-ąjį kartą pasaulyje buvo paminėta Pasaulinė turizmo diena. Pasaulio turizmo organizacijos sprendimu, šiais metais paskelbta turizmo dienos tema – „Turizmas – įvairovės šventė“. Šiaulių kolegijos Turizmo administravimo studijų katedros dėstytojai ir studentai pasitiko Pasaulinę turizmo dieną gausiais renginiais.

Turizmo savaitės renginių maratoną pradėjo rugsėjo 22 d. Turizmo administravimo studijų katedros penkerių metų sukakties minėjimas. Renginio organizatoriai, turizmo administravimo studijų programos trečiakursiai, pasidžiaugė išaugusia ir sustiprėjusia savo katedra. Neprarasti „skurdėlyčių“ vikrumo ir darbštumo linkėjo Finansų ir buhalterinės apskaitos katedros dėstytojos. 2006 metų laidos absolventai – Jūratė Petraitytė, Raimondas Šiušis ir Vilda Žukaitė – prie šiltų sveikinimo žodžių ir nuoširdžių palinkėjimų pridėjo ir 2005-2006 m. m. „Mano Kolegijos“ mėnraščio pirmajame numeryje jų, tuomet trečiakursių, sveikinimą: „Ar žinote, kad rugsėjo 27 – oji – Pasaulinė turizmo diena? Mes tai žinome ir galime pasidžiaugti šia diena su visais, kurie mėgsta keliauti, kuriems nebaisus

lietus, sušlapę batai, vagišių pavogti pinigai ar kelionėje nuleista autobuso padanga, o gal net palapinė, pilna uodų. Visiems Kolegijos dėstytojams, darbuotojams ir linksmiesiems studentams linkime kantrybės (jei kelionėje sekasi ne taip, kaip planavote), geros nuotaikos, išvermės, įdomių ir akiratį plečiančių kelionių bei ekskursijų, šypsenų veiduose, o svarbiausia – tvirtų batų ir didelės kuprinės. Sėkmės keliaujant.“

Susirinkusius katedros dėstytojus, studentus ir svečius į studentų nuotraukų parodą „Sustabdytos kelionių akimirkos. Tęsiama kelionių vadovo praktika...“ pakvietė lektorė Virginija Latvėnienė. Ji pažymėjo, kad kiekvienais metais antrakursiai, atlikdami kelionių vadovo darbo stebėjimo praktiką, aplanko nematytas vietas, išpūdingus lankytinus objektus, semiasi kelionių vadovo darbo išminties. 2008 – 2009 m. m. studentai, atlikdami šią praktiką, nepatingėjo įdomiausias vietas nufotografuoti ir pasiūlyti kolegoms pasižiūrėti, kur jie keliavo. Gal kas nors pasitikrins savo žinias, o kai kas tiesiog panorės vėl keliauti?

Turizmo administravimo katedros penkerių metų proga trečiakursiai pakvietė dėstytojus sužaisti

kadais populiarų šalyje žaidimą „TAIP ir NE“. Pagal visas taisykles, valdomi profesionalių žaidimo vedėjų, dėstytojai gana sumaniai keliavo studijų proceso labirintais. Todėl pralaimėjusių nebuvo, visi žaidimo dalyviai buvo pagerbti originaliais trečiakursių prizais. Penkerių metų sukakties minėjimą vainikavo trečiakursių sukurtas ir atliekamas himnas, kurį giedojo visi katedros dėstytojai, studentai ir svečiai ...

Trečius jau metus, triname suolus.

Trečius jau metus, Jūs mokote mus.

Tai mūsų katedra, mūsų turizmas

Švenčiantis jau penktuosius metus.

Priedainis:

Turizmo katedros nieks nepakeis –

Šventas mums šitas kampelis.

Šiai katedrai šiandien suėjo penki!

Tad švęskim šiandien visi.

Turizmo administravimo studijų katedros informacija

Prodekanė Virginija Latvėnienė džiaugiasi kolegų sveikinimu

Absolventų sveikinimas

Katedros dėstytojai žaidžia „Taip ir ne“

Katedros dėstytojai pasitinka rudenį...

PRISIMINIMAI... POPIETĖS IŠVYKĄ Į BUBIUS IR KURTUVĖNUS

Praėjusių mokslo metų gegužę dabartiniai turizmo administravimo studijų programos antrakursiai prisimena su lengvu nostalgijū ilgesiu, visiems taip įsiminė mokomoji-pažintinė išvyka į Bubių ir Kurtuvėnus. Išvyka vyko profesinės praktikos metu, pagilinom rekreacinių ir turizmo išteklių

analizavimo gebėjimus ir dalyvavom projekte „Keliauju Aš!.. Keliauk ir Tu!..“

Kelionę pradėjome kaip tikros turistės – nusipirkom šį bei tą užkrmsti, kad kelionės metu nebūtume visiškai alkanos. Nuvažiavusios į Bubių, nežinojome tiksliai, kur yra Bubių dvaras, o ir žemėlapiu neturėjome, tad teko pasiklausti vietinių žmonių. Sutikom senuką, kuris kaip tik plovė žolę Bubių dvaro parke, ir jis mums pamoko ranka į dvaro pusę. Iš pradžių kiek nustebom, nes tikėjomės kažko seno ir persmelkto istorija, o pamatėm naują gražų pastatą. Šis dvaras yra saugomas - Lietuvos kultūros paveldo objektas.

Dvaras yra rekonstruotas, jame dabar įrengtas „Grafo Zubovo“ viešbutis ir restoranas, vyno rūsys ir šalia jau

pradėtas statyti mini Spa centras. Norėdamos daugiau sužinoti apie dvarą, užėjome vidun. Mus pasitiko labai miela viešbučio administratorė, kuri papasakojo apie dvarą, grafus Zubovus, parodė kambarius ir restoraną, konferencijų salę. Viešbutis įrengtas retro stiliumi. Viešbučio direktorė nuvedė į autentišką vyno rūšį, kuris mums paliko didelį įspūdį. Leidomės į rūšį, su labai žemomis lubos (todėl reikėjo saugoti galvas, yra net perspėjimas „Atsargiai! Saugokite galvas“), o rūsyje sukaupta didelė vynu, šampanų kolekcija. Tame pačiame rūsyje yra įrengti gėrimų degustavimo kambariai. Tai, kas nori pasijusti tikrais gurmanais, gali atvykti ir išbandyti šią pramogą. Viešbutukas mažas, bet tikrai mielas ir jaukus. Jame galima pailsėti ir pabėgti nuo miesto triukšmo.

Nukelta į 4 psl.

Atkelta iš 3 psl.

Apžiūrėjusios viešbutį, išsiruošėm apžiūrėti kitų likusių dvaro pastatų. Tai siloso bokštas, mokykla, rekonstruota arklidė, grūdų sandėlis, sodininko namas, sarginė, mokytojų namas, trys kumetynai, tvartas, dvi daržinės, spirito varykla, spirito saugykla, ūkinis pastatas, namas, parkas ir lentpjūvė. Ne visus juos radome, bet daugumą iš jų apžiūrėjome. Oras atvėso, tačiau tai mūsų nesustabdė, ir išvyką tęsėme toliau.

Nuvykusios į Kurtuvėnus, patraukėme tiesiai į Kurtuvėnų regioninio parko direkciją, kuri įsikūrusi anksčiau buvusiam dvaro tarnų name. Mus pasitiko pats direktorius, kuris pažinodamas ir pasitikėdamas mūsų kuratore, davė senovinius labai didelius medinio svirno raktus ir leido savarankiškai, be niekieno palydos, vaikštinėti po svirną. Susipa-

žinusios su šio svirno istorija, puolėme rakinti svirno duris. Kai kurios durys iš pradžių mums pasirodė neatrakinamos, bet po didelių pastangų įveikėme jas. Apžiūrinėjom ir išlandžiojom visas svirne įrengtas parodų sales, konferencijų sales, susitikimo patalpas. Buvo smagu!

Vėliau patraukėme į kempingą, kuris įrengtas šalia sodininko namelio. Kempingas įrengtas taip, kad turistai galėtų apsistoti ir palapinėse, ir nameliuose ant ratų, jų patogumui įrengta virtuvėlė, dušai, skalbimo mašinos.

Pasukome link jojimo paslaugų centro. Mus pasitiko tik kačiukai ir žirgai. Nesulaukusios darbuotojų, savarankiškai apžiūrėjome arklides, nors tai draudžiama (apie tai perskaitėme centro lankymo taisyklėse). Pasidžiaugusios žirgais, susimastėme, kur yra pats Kurtuvėnų dvaras? Pa-

aiškėjo, kad jis sudegė labai senai ir liko tik dvaro griuvėsiai, kurie eksponuojami po stiklu.

Paskutinis mūsų išvykos objektas – graži, balta, didinga miestelio bažnyčia. Ėjome aplinkui tikėdamosi, kad kas atidarys duris, bet Vaikščiojimas aplink bažnyčią priminė savotišką ritualą. Kiek teko girdėti anksčiau taip tekdavo vaikščioti žmonėms, kurie norėdavo išpirkti savo nuodėmes.

Kelionė buvo įdomi, pilna įspūdžių. Nors oras subūro, bet tai mūsų kelionės nesugadino. Grįžome namo gerai nusiteikusios, ir norėtume dar ir dar keliauti!

Turizmo administravimo studijų programos 2 kurso studentės
Kristina, Viktorija, Santa, Neringa Š.

1

2

3

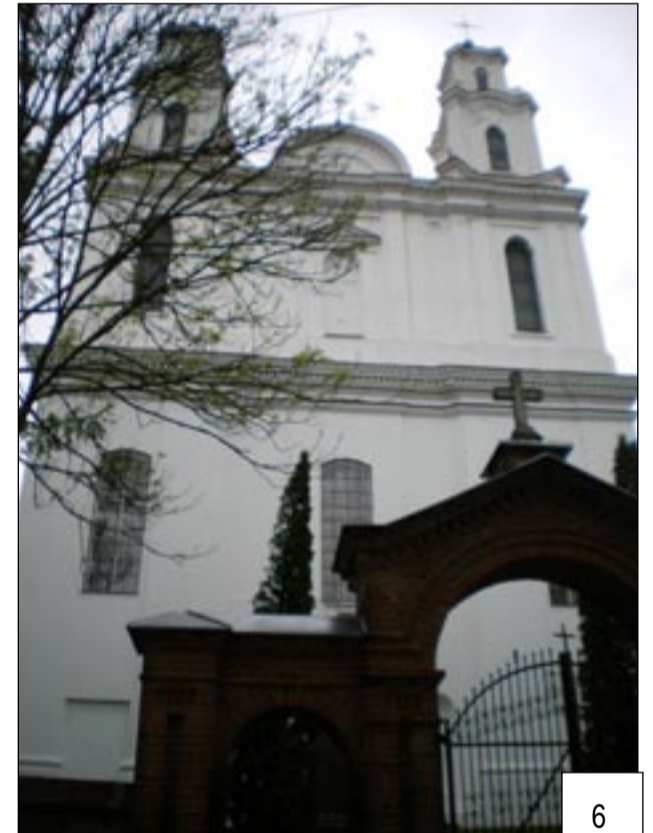
4

Kelionės akimirkos:

- 1 - Bubių dvaras
- 2 - Vyno rūsys
- 3 - Kurtuvėnų svirnas
- 4 - svirno raktai
- 5 - arklidės
- 6 - Kurtuvėnų bažnyčia

5

6

TĀUKĪNŪKŪ... ĀTĪDĀRŌMĒ KĒLĪŅĪŪ KARTU SEZONĀ!

Penktadienį, rugsėjo 25 dieną, užbaigiant turizmo savaitę Kolegijoje, nedidelis turistų (antrakursių turizmo administravimą studijuojančių) būrelis nusprendė atidaryti kelionių kartu sezoną. Šiam kilniam tikslui pasirinkta keliauti traukinuku į Klaipėdą neatsitiktinai – pavasarį kelionių kartu sezoną uždarėme taipogi keliaudami į pajūrį!

Susitikę traukiniu stotyje, įsigiję bilietus ir geros nuotaikos lydimi, sulipome į traukinio vagoną. Kas antrą kartą, kas jau dvidešimtąjį, o kas nebesuskaičiuojamąjį kartą keliavo traukiniu, tai buvo mums nesvarbu, nes šį kartą visi keliavom vedini vieno tikslo – pamatyti tai, ko dar nematėme, patirti gerų emocijų, kartu praleisti laiką. Dviejų valandų kelionė nepailgo: gėrėme kavą ir dalinomės pačių suteptais sumuštiniais, planavome savo dienos maršrutą. Juk tik 6 valandas tegalėjome skirti ekskursijai po Klaipėdą, o norėjosi atrasti ir pamatyti tiek daug!

Ekskursiją po Klaipėdos senamiestį pradėjome nuo vieningos Lietuvos paminklo „Arka“, simbolizuojančio Mažąją Lietuvą ir jos kultūrinį paveldą (mažoji kolona iš raudonojo granito), Didžiąją Lietuvą (pilkoji kolona), ir Karaliaučiaus sritį (viršutinė tartum nuskelta paminklo dalis). Vėliau pasukome atjaunėjusia Danės krantine link Miesto rotušės – istorinio pastato, kuriame kažkada gyveno pats Prūsijos karalius. Įsiamžinę prie skulptūros „Zvejys“, suskubome apžiūrėti prieplaukas, kur savo kelionės į plačiuosius vandenis laukia mažos ir didelės, kuklios ir ištaigingos jachtos, pramoginiai laiveliai, plukdantys turistus po Baltijos jūrą. Apžiūrėję prieplauką, atsidiūrėme šalia Pilies muziejaus, šalia restauruojamų pilies bokštų. Įvertinę restauratorių triūsą, pasukome link Teatro aikštės, Klaipėdos miesto širdies, kuri lyg magnetas traukte traukia ne tik turistus, bet ir klaipėdiečius per

šventes. Erdvioje teatro aikštėje apžiūrėjome S. Dacho eilėraščio „Taravos Anikė“ herojės skulptūrą, puošnų fachverkinį vyvinės pastatą, restauruotus dramos teatro fasadus. Besižvalgydami teatro aikštėje, išvydome rodykles su „I“ raide žaliame fone (kas tai per ženklas žino kiekvienas turistai), tad ir pasukome ta linkme. Atvėrę TIC'o duris, nelaukdami kol mus užkalbina, uždavėme mums svarbiausią tuo metu klausimą „Kur rasti...? Į šį klausimą atsakymų ieškojo net keli TIC'o darbuotojai. Nešini žemėlapius ir gauta informacija, pasukome klaidžiomis, siauromis senamiesčio gatvelėmis ieškoti stebuklingo peliuko ir katino, džentelmeno veidu, sienomis lipančio slibino ir ant stogo sėdinčio kaminkrėčio. Miniatiūrinę peliuko skulptūrėlę iš bronzos ir akmens suradome gan greitai. Pašnibždėję peliukui į ausį savo slaptus norus, pradėjome ieškoti kito senamiesčio traukos objekto – katino. Jo paieškos užtruko ilgiau – klausėme net kelių praeivių, bet ir šie nežinojo, tik gerai išstudijavę žemėlapius, atradome siauros gatvelės skverelyje įsitaisiusį granitinį katinuką, kuris anksčiau buvo kelis kartus vandalių apgadintas ir net dingęs. Paglostę džentelmenišką katiną, patraukėme ieškoti sienomis besikarstančio slibino ir ant stogo sėdinčio kaminkrėčio. Apėję pusę senamiesčio, pajutome pirmuosius kojų nuovargio požymius, tad susėdome ant suoliukų sustatytų priešais Jono kalnelį. Pailsinome kojas ir vėl pirmyn! Nusileidę nuo kalniuko, pasukome link vieno iš Klaipėdos simbolių – „Meridiano“. Kažkuomet buvęs ne tik mokomuoju burlaivių, bet ir populiariu restoranu, dabar šis laivas apgailėtinos būklės. Greta „Meridiano“ radom pastatą, ant kurio fasado matyti Klaipėdos miesto herbas: mažas berniukas Kupidonas, simbolizuojantis, jog Klaipėda – romantiškas miestas. Norėdami tai pamatyti, pažeidėme net kelių eismo taisykles – lipome per gatvės pertvarą ir bėgome neleistinoje vietoje, bet kaip sakoma, tikslas pateisina visas priemones.... Kad Klaipėda yra atviras, liberalus, tolerantiškas, ryškus ir ambicingas, gal šiek tiek pakvaišęs (kaip yra rašoma ne viename turistiniame leidinyje) miestas – galėjome įsitikinti, užsukę į menininkų kiemėlį, įsikūrusį XVIII a. fachverko sandėliuose. Čia sutikome (vieniems pasirodžiusį mielą, o kitiems gan įkyrų) vietinį menininką, kuris mums sugrojo lūpine armonikėle pasisveikinimo dainelę. Čia pat įsikūrusioje kavinukėje paskanavome garsiuju šario piršteliu, kuriuos mėgsta vietinė bohema ir studentai, studijuojantys šiame mieste. Sotūs ir laimingi patraukėme link senosios perkėlos, iš kurios keltu persikėlėme į Smiltynę. Per 15 minučių pėstute sugebėjome įveikti atstumą nuo perkėlos iki

Nukelta į 5 psl.

Atkelta iš 4 psl.

Delfinariumo, nes labai norėjome pamatyti delfinų ir jūrų liūtų pasirodymus bei mažuosius delfiniukus. Gavę didelę porciją gerų emocijų, grįždami ap-
lankėme pajūrio etnografinę sodybą, iš tolo apžiūrėjome senovinius žvejų
laivus, įsigijome lauktuvių. Parplaukiant keltu, mus atakavo kirai, ore gau-
dydami jiems metamus sausainius. Išlipę iš kelto, dirstelėjome į laikrodžius
– buvo likęs pusvalandis iki traukinio išvykimo. Bet nebūtume tikri turistai,
jei ir per tokį trumpą laiką pakeliui į stotį dar nepamatytumėm likusių Klaipė-
dos įžymybių – įdomiausios Liepų gatvės, kuri kadaise buvo labai populiari
tarp miesto aristokratų ir pasiturinčių amatininkų, nepastebėtume elegan-

tiškiausių statinių – Pašto pastatų komplekso ir jo bokšto su koncertiniais
varpais, puikios vietos pasivaikščiavimams – skulptūrų parko.

O tada jau bėgte link stoties į traukinuką ir atgalios namelio.... !

Liko dar neužkopta į Klaipėdos dangoraižius ir nepamatyta Kuršių
Nerijos panorama, bet juk šių metų kelionių kartu sezonas tik atidaromas,
tad tai liko ateities kelionėms.

Su geriausiai linkėjimais dar ir dar keliauti kartu kviečianti
T2 grupės kuratorė Kristina Kigailė

Stebuklingas peliukas...

...ir jo "draugas" džentelmenas katinas

Danės pakrantė

Poilsio akimirkos

BOTANIKOS SODO paslaptys

Laima GRIGAITYTĖ,
*Turizmo administravimo studijų katedros
asistentė*

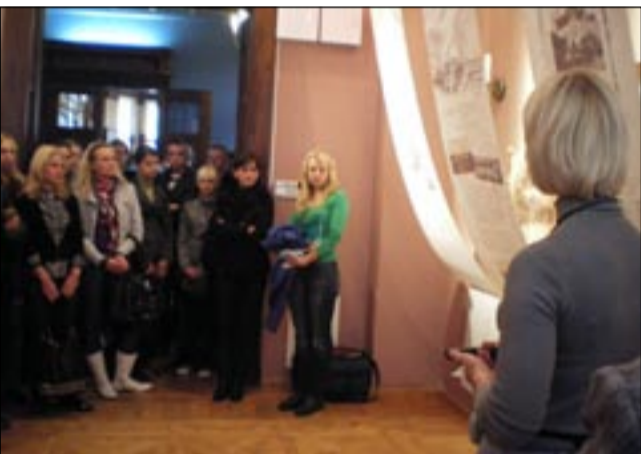
Rugsėjo 25 d. (penktadienį) gamtotvarkos studijų programos pirmojo kurso studentai perkėlė dalį paskaitų į Šiaulių botanikos sodą. Šios iškylos tikslas buvo edukacinis – pažintinis: suprasti, ką reiškia botanikos sodas, kokia jo sandara, kaip organizuojama veikla; buvo svarbu pažinti retuosius, nykstančius, vais-
tinius ir kt. augalus, jų auginimo sąlygas, augimviečių įrengimo ir priežiūros savybes. Botanikos sodo specialistas supažindino su botanikos sodo skyriais, apibūdino turimų augalų šeimas. Įdomesnius gam-
totvarkos požiūriu augalus demonstravo išsamiau, atskleisdamas jų sandaros ir fiziologijos savitumus, pabrėždavo augalų ar jo dalių praktinį panaudojimą. Gamtotvarkininkams labai svarbu suprasti augalų dauginimo ir įveisimo ypatumus. Matėme dauginimą ūgliais, sėklomis. Supratome, kad ateities aplinkoje matysime ne tik tradicines, bet ir išvestąs rūšis, pvz., svarainio ir kriaušės hibridą. Studentai galėjo vertinti skirtingų istorinių laikotarpių tradicinius sody-
bų darželių, jų dekoravimą ir būdingas augalų rūšis. Viešėdami puikioje botanikos sodo aplinkoje, kuri paliko neišdildomą įspūdį, realizavome vieną iš botanikos sodo funkcijų – iškylavimą. Iškylos metu aptarėme ispūdžius ir nusprendėme, kad aplinką rei-
kia saugoti ir puoselėti.

Kristina KIGAITĖ,
Turizmo administravimo studijų katedros
lektorė

Laima GRIGAITYTĖ,
Turizmo administravimo studijų katedros
asistentė

Rugsėjo 23 d. Šiaulių „Aušros“ muziejus visus turizmo agentūrų atstovus, kelionių organizatorius, gidus, dėstytojus ir studentus, pakvietė į Atvirųjų durų dieną. Lankytojų laukė 5 specializuoti ir kompleksiniai muziejaus filialai. Mes pasir-

Ch. Frenkelio viloje

Turizmo ir gamtotvarkos studentai kruta!!!

inkome tris savitus objektus.

Ch. Frenkelio vilą žinojome kaip kompleksinės paskirties turizmo išteklių, kuriame dera architektūra, XX a. pr. pramoninio gyvenimo būdas ir aplinka. Atvirųjų durų dieną mums buvo pademonstruotos modernios turizmo technologijos: muziejus parodytas naudojantis audiogidu. Įrašyta fonograma padėjo orientuotis salėse ir supažindino su ekspozicijų turiniu. Mes linkę manyti, kad gyvas gido žodis turi didesnį poveikį, tačiau šis eksperimentas buvo įdomus. Į XX a. pradžią savotiškai nukėlė keletas įvykių. Edukacinės programėlės metu, dažydami į rašalą senovinę plunksną, rašėme įspūdžius ir antspaudavome karštu vašku. Stebėjome ponių kambarį, kuriame „gyvieji eksponatai“

atkūrė senovinę ponių gyvenimą ir madą. Viena iš muziejaus salių buvo virtusi pirmuoju Šiaulių garsiniu kino teatru, kuris veikė kaip tik Ch. Frenkelio viloje.

Kitame muziejaus filiale – Žaliūkių Vėjo malūne – išgyvenome kontrastą: stebėjome kaimiečio, atvažiuosio į malūną, įprastą darbo dieną. Pakilę į antrąjį malūno aukštą, matėme grūdo kelią iki jam virstant miltams. Muziejaus direktorius R. Balza pasakojo apie ketinimus atkurti malūnininko sodybą, kurioje bus organizuojama rekreacinė pažintinė veikla – bandelių kepimas.

Aplankytas dviračių muziejus. Prie muziejaus stūksantis didžiulis dviratis pažadino vasaros prisiminimus apie dviračių žygius ir sustiprino ryžtą keliauti!

Žaliūkių vėjo malūnas

**ŽINGSNIAIS
IŠMATUOJAMI,
ISPŪDŽIAIS
NEAPRĖPIAMI...**

KAS?

Ramutė RUDYTĖ,
turizmo administravimo studijų programos
T2 grupės seniūnė

Šią minklą įminksite perskaitę mūsų straipsnį. Pradžioje pasakysime, kad rašome apie vieną turizmo administravimo studijų programos antrojo kurso studentų dieną.

Savo kelionę pradėjome Šiaulių geležinkelio stotyje, kai 9 val. 6 min. pajudėjome greituoju traukiniu. Tai buvo ne šiaip išvyka – dalis jaunimėlio traukiniu keliavo pirmą kartą. Nauji potyriai įstrigo giliai širdyse visiems, ir net šiandien, kai mes vėl planuojame kitą kelionę, pasirenkame būtent traukinį. Geležinkeliams Lietuvoje jau 150 metų, tai sužinojome, perskaitę bėgančias eilutes mažame traukinio reklamos ekrane. Pigu, greita ir patogiu. O ko mums daugiau reikia? Besimėgauti palydovės pasiūlyta karšta kava, žvalgėmės per langus į vis tolstantį Šiaulių vaizdą ir net nepastebėjome, kaip greitai, per 45 minutes, per pusę paskaitome, atsidūrėme Telšiuose.

Patikslinę dienos planą ir skirtas užduotis, 10 val. 15 min. skverelyje tarp daugiaaukščių namų mes jau stebėjome 1991 m. spalio 30 d. pastatytą Lietuvos atgimimą įprasminančią Šv. Marijos statulą, kreipinį „Karaliene taikos, melski už mus“. Kol mes grožėjomės kruopščiai sutvarkyta aplinka, dėstytoja Judita Stulpinaitė pasakojo mums apie Telšius kaip apie Vyskupijos centrą ir bandė mums atskleisti kuo daugiau paslapčių, įvairių įdomybių, kaip privalėtų elgtis grupės vadovas, siekiantis patenkinti turistų lūkesčius. Pažvelgę į kitą gatvės pusę, matėme senąsias Telšių kapines, plytinčias ant vienos iš septynių Žemaitijos sostinės kalvų.

Eidami S. Daukanto gatve, sustojome gana aukštoje Telšių miesto vietoje, iš kur atsivėrė nuostabus vaizdas: žvilgsnis užkliuvo už tolimoje ant kitos kalvos boluojančio Katedros bokšto. Rodos, reikia tiek nedaug – tik taiklaus žvilgsnio, kad grožį pajustum ir širdimi. Vis dar aptardami matytus vaizdus, jau sustojome prie obels, kurios šakos savitai įrėmimo atsivėrusį vaizdą į rusų ortodoksų cerkvę. Tai – nepakartojamas reginys, nes cerkvė labai išsiskiria iš aplinkos savo architektūrine forma, savitu kupolu. Telšių rajono savivaldybės architektūros skyriaus vedėjo A. Žebrausko atlikti tyrinėjimai atskleidė, kad tai – vienintelė Lietuvoje kubistinio stiliaus cerkvė. Keliaudami link miesto centro, vis kitu kampu stebėjome Telšių Šv. Antano Paduviečio katedrą. Tikriausiai ne vienas pagalvojome, kad pro mažą plyšelį tarp namų, už siauros gatvėlės posūkio – už šiuolaikinio gyvenimo kasdienybės – mes galime pamatyti ir istorijos dalelę.

Žvilgsnis nuo Vilniaus kalvos į Masčio pakrantes

Kai priėjome Vilniaus kalvą, dėstytoja užsiminė, kad būtent ši vieta yra puikus taškas pradėti apžvalginę ekskursiją. Bendromis jėgomis bandėme išskirti ekskursijoje rodytinas Telšių miesto savybes. Viena iš jų yra ta, kad miestas stovi tarp dviejų ežerų – Masčio ir Germanto, o jų legendos aiškina ir vietovės atsiradimą. Lipteliais užlipus į kalvą, mus nustebino nuostabus gamtovaizdis – plytinis ežeras, kalvotos pakrantės, slėniuose ir kalvose sutūpę namai. Įdomu buvo matyti prieštarą stačiakampių ir apskritimų derinį telšiškių

vadamos Mažosios bažnytelės fasaduose. Išiamžinė nuotraukose, žingsniavome link svečių namų „Sinchronas“ ir iš jo terasos gerėjomės Telšių kvartalais iš viršaus.

Telšių centre prie žaidimo, mokačio pažinti miesto ir apylinkių įdomybes. Kartu nusifotografavo Telšių turizmo informacijos centro direktorė Kristina Miliūvienė (centre su tamsiais akiniais)

Pilni malonių įspūdžių apsilankėme Turizmo informacijos centre, kur mūsų jau laukė buvusi Šiaulių kolegijos studentė, o dabar jau centro direktorė Kristina Miliūvienė. Pristačiusi įstaigą ir darbuotojus, ji pakvietė mus į antrąjį aukštą, kur parodė miesto maketą su septyniomis Telšių kalvomis. Direktorės pasakojime apie Telšių miestą, apie gyvas jo legendas įsiterpė žodžiai ir apie Šiaulių kolegiją. Visiems mums buvo labai smagu išgirsti teigiamus atsiminimus. Lygindama savo studijas Šiaulių kolegijoje ir Klaipėdos universitete, direktorė Kristina paminėjo, kad kelis kartus daugiau patirties įgijo būtent mūsų Kolegijoje.

Po labai šilto bendravimo su Telšių informacijos centro direktore, kartu su ja apžiūrėję netikėtus meninius akcentus centrinėje aikštėje, sugužėjome į kavinukę, pasistiprinome ir traukėme link Katedros. Čia dėstytoja Judita mums įrodė, kad architektūros kūrinys gyvas ir gražus ne tik savo eksterjeru, interjeru, bet ir aplinka. Bažnyčios prieigose stebėjome raidėmis ir gestų kalba užrašytus dvasingus kreipinius, lietimė silpnaregiams skirtą miesto ir svarbesnių objektų maketą. Puošni ir rami Katedros aikštė. Už jos parimę V. Dubeneckio projektuoti Vyskupų rūmai, triumfo arką

Nukelta į 7 psl.

Atkelta iš 6 psl.

atkartojantys šventoriaus vartai, išpūdingos naujosios durys – tikrai kilnumą skatinantys aplinkos elementai. Katedros viduje išsiskiria du aukštai, o mes, labai smalsūs turistai, pasinaudojome proga ir apžiūrėjome abu. Kadai antrasis aukštas buvo reikalingas šaukiant bajorų seimelius, šiandien kiekvienas gali rinktis maldos minutėlei jam mieliausią vietelę.

Išėję iš Katedros aikštės, pasijutome beveik perpildyti išpūdžių ir tik dabar įdėmiau pažiūrėjome į laikrodžius. Pasirodo, mūsų žygis-paskaita Telšių kalvomis truko daugiau negu keturias valandas. Galime

didžiutis – per tą laiką neišgirdome iš dėstytojos nei vienos pastabos, kad esame nedėmesingi ar nedrausmingi.

Pakeliui į autobusų stotį apžvelgėme neseniai įrengtą Nepriklausomybės aikštę ir savitai dekoruotą paminklą joje. Laukdami autobuso stebėjome, kad nepavargom per visą dieną. Atspėjote straipsnio pradžioje užmintą minklę? Taip, tai – Telšiai, Žemaitijos, geros nuotaikos, išradingų žemaičių sostinė. Telšiai – žingsniais išmatuojami, žodžiais nenusakomi, širdimi atrandami.

Sėkmingos mokomosios kelionės įkvėpti, ryžtingai ėmėmės rengti projektą „Žaidžiame Šiaulius“ kartu su Šiaulių Centro pradine mokykla. Tai bus improvizuotos ir linksmos ekskursijos, skirtos supažindinti pradinių klasių mokinius su Šiauliais. Šį projektą tikimės įgyvendinti spalio pradžioje.

Tai tokie mūsų T2 grupės darbai-sveikiniai Pasaulinės turizmo dienos, tarptautinės Mokytojo dienos ir Šiaulių kolegijos turizmo administravimo studijų katedros penkmečio proga.

Telšių kalvų maketas, demonstruojamas ypatingiems Telšių turizmo informacijos centro sveikiams

Telšių senamiesčio maketas, pritaikytas silpnaregiams

Gaublys, skelbiantis, kad pirmieji žmonės buvo žemaičiai

Telšių katedros atspindys Žemaitės dramos teatro vitrinose

Paminklas Žemaičių apygardos partizanams Telšių naujausioje Nepriklausomybės aikštėje

SVEIKATOS PRIEŽIŪROS FAKULTETE MINIMA SOCIALINIO DARBUOTOJO DIENA

Aristida ČEPIENĖ,
socialinio darbo studijų programos SD3 grupės
kuratorė

Rugsėjo 27 dieną jau trečią kartą mūsų šalyje minima Lietuvos socialinių darbuotojų diena. 2004 metais Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos bei Lietuvos socialinių darbuotojų asociacijos iniciatyva LR Seimas, papildydamas Atmintinų dienų įstatymą, įteisino rugsėjo 27 – ają kaip socialinių darbuotojų dieną.

Ši diena siejama su kunigo-pamokslininko, šv. Vincento Pauliečio, vardu. Jis gyveno XVI a. Prancūzijoje, ir yra laikomas socialinio darbo pradininku. Šv. Vincencas Paulietis skatino žmones vadovautis krikščioniškosios pagalbos vienas kitam tiesomis ir aprašė geruosius darbus kūnui ir sielai.

Lietuvoje socialinį darbą socialinės apsaugos, sveikatos priežiūros, švietimo, teisėsaugos apskričių ir savivaldybių įstaigose bei nevyriausybinėse organizacijose atlie-

ka apie 6,5 tūkst. socialinių darbuotojų.

Nors socialinis darbas Lietuvoje yra gana jauna profesija (šiemet sukanka 11 metų, kai ji buvo įtraukta į Lietuvos profesijų registrą), tačiau dabar ne tik Lietuvos miestų, bet ir mažų kaimelių gyventojai, susidūrę su socialinėmis problemomis, gali gauti socialinio darbuotojo pagalbą ir paramą.

Šiemet Socialinių darbuotojų diena pažymima ir Sveikatos priežiūros fakultete. Trečiojo kurso socialinio darbo studijų katedros studentai parengė informacinį stendą apie socialinio darbuotojo profesiją. Socialinis darbuotojas – žmogus, kuris gali Jus išklausyti, kartu su Jumis rasti išeitį iš sunkios padėties. Socialinio darbo motyvai:

1. Padėdamas kitam – padedi sau.
2. Teisingumo kūrimas ir vargo mažinimas.
3. Bendros gerovės kūrimas.
4. Savitarpio pagalba grindžiamos saugios, teisingos, pajėgios visuomenės kūrimas.

Socialinio darbo vertybės: humanizmas ir besąlygiška pagarba žmogui; tvirtas profesinės pareigos jausmas; tvirtas gėrio ir teisingumo jausmas; sąžiningumas ir mandagumas, tolerancija; garbingumas ir padorumas.

Studentai dėkojo socialinio darbo studijų katedros dėstytojams bei praktikų vadovams už suteikiamas profesionalias socialinio darbo žinias, supratimą, pasitikėjimą, gerus praktinius įgūdžius, už profesionalų vadovavimą mokomosioms praktikoms.

KVIEČIAME BŪTI MŪSŲ BIČIULIAIS

Ramūta-Emilija JUCIŪTĖ,
Bibliotekos ir informacinių išteklių studijų
programos BV09 grupės studentė

Šiaulių kolegija nekantraudama laukė, kada Kolegijos žinių šalies duris pravers būsimieji bibliotekininkai. Studentai į klausimą, kodėl sugalvojo pasirinkti gana neįprastą specialybę, sakėsi esą likimo nublokšti, kiti dar nežinantys, ką čia veikia, o kai kurie tvirtai pasiryžę tapti bibliotekų direktoriais, vadovais, profesionaliais darbuotojais. Žinoma, jiems dar daug nelengvo darbo reikės įdėti, kol pasieks užsibrėžtus tikslus, bet laiko turi visus trejus metus. Jei tiksliau, jie turi tūkstantį devyniasdešimt penkias dienas studijuoti, studentauti ir ilgas paskutines naktis prieš egzaminus. Laiko turėtų užtekti į valias.

Darbuojantis gali prirėkti ir draugo pagalbos, tad bibliotekos informacinių išteklių valdymo studijų programos studentai nieko nelaukdami suskubo susipažinti su būsimais kolegomis – Šiaulių Verslo ir technologijų fakulteto bibliotekos personalu, kuris visus kvietė tapti bičiuliais. Būsiami bibliotekininkai nusiskynė per vasarą užaugintą vaisių – didelį, sultingą arbūzą – papuošė draugystės ir taikos vėliavėlėmis, žyminčiomis Lietuvos kampelius, iš kurių kiekvienas atkeliavęs, ir su tokia dovana nu-

Atkelta iš 7 psl.

vyko į svečius. Nuoširdžiai pabendravę su vedėja E. Kislauskaite, vieni kitiems pažadėjo dar susitikti ir draugiškai suvalgyti besišypsantį arbūzą.

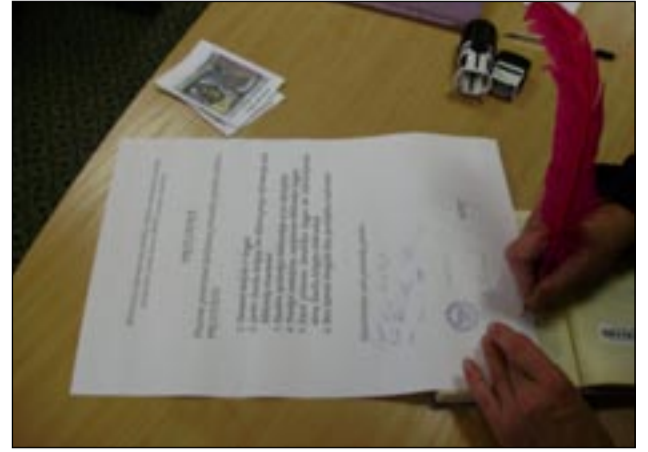
Kolegijai pirmakursių bibliotekininkų atėjimas atnešė ne vien tik džiaugsmą, bet ir didelį rūpestį. O kas gi juos pakrikštys, jei nėra „krikštatevių“? Šios atsakingos misijos ėmėsi bibliotekos darbuotojos.

Iki išventinimo reikėjo pereiti išbandymų kelius. Atsakyti į suktus, išminties reikalaujančius klausimus, ieškoti nurodytos knygos ir galiausiai – grakščiai ir taisyklingai vaikščioti bibliotekos „podiumu“. Žinoma, studentai pasirodė ne iš kelmo spirti – atsakydavo net neišgirdę klausimo iki pabaigos, nustebino visus grakštumu bei vikrumu. Paaiškėjus, kad jaunieji bibliotekininkai verti krikšto, nieko kito neliko,

kaip prisiekti, pasirašyti krikštynų dienos įamžinimą, Šiaulių kolegijos bibliotekos vedėjai E. Kislauskaitei uždėti antspaudą ir svarbųjį dokumentą padėti saugoti.

O tada smagioji dalis: apdovanojimai, skaniojo arbūzo pjaustymas ir valgymas, fotografavimasis.

Iraš ten buvau, smagiai laiką leidau, arbūzą skaniai valgiau, krikšto patepimą gavau. Tikrai buvo nuostabu praleisti laiką su bibliotekininkų geriausiomis bičiulėmis-bibliotekininkėmis. Ačiū Jums, mielos bičiulės, visos grupės vardu.

GAMTOTVARKININKŲ KRIKŠTYNOS

Laima Grigaitytė,
gamtotvarkos vadybos studijų programos GVO9 grupės kuratorė

2009 m. rugsėjo 23 d. (trečiadienį) vyko GVO9 grupės krikštynos. Antrakursiai „krikštateviai“, pasipuošę kareiviškomis, seselių ir žygeivių uniformomis, pasitiko visus GVO9 grupės pirmakursius Kolegijos CR foje, kur skelbė apie artėjančią lemtingą valandą ir būsimus išbandymus žygio metu. Pirmą lemtingą krikšto žodį tarė Kolegijos direktorė N. Šedžiuvienė ir prodekanė V. Latvėnienė. Būsimiesiems tikriesiems studentams linkėjo stiprybės ir ištvermės tampant pilnaverčiais akademinės bendruomenės nariais. Apie mokymosi (paskutinę naktį prieš egzaminą) prioritetus ir principus kalbėjo trečiojo kurso gamtotvarkininkai studentai, dovanodami žalios spalvos aplankus, kurie yra aktualūs gamtotvarkininkams. Vyresnieji draugai linkėjo, kad į šiuos aplankus būtų įdėti pirmieji atsiskaitomieji darbai. Šventės metu dovanų netrūko! Krikštateviai taip pat turėjo dovanų: gamtotvarkininko „manikiūro rinkinį“ (kastuvėlj, krūmų karpymo žirkles ir grėblį) ir darbinus aulinius batus, kurie krikštateviams buvo dvasiškai brangūs. Šiuos batus jie patys buvo gavę per krikšto ceremoniją. Linkėjimų ir dovanų įteikimo metu pirmakursiai buvo aprenkti šiuoklių maišais, surišti vorele ir gavo asmeninį numerį. Lydimi pirmakursių krykštavimo ir skanduotės: „mes – gamtukai, mes – jėga, mylim gamtą visada“ patraukė į žygį. Pirmasis išbandymas vyko prie pašto, kur pirmakursiams reikėjo „antele“ žingsniuoti laiptais. Nė vienas neprasprūdo pro budrias krikštatevių akis. Sukčiaujantiems ar nepatenkintiems buvo skiriamos papildomos baudmės – pritūpimai. Antrasis išbandymas – medicinos punktas su žaviomis sesutėmis, kurios tikrino regėjimą, depiliavo plaukus stebėdamos, ar pirmakursiai atsparūs skausmui. Silpniausias, neatsparius skausmui ir pašlijusia sveikata, gaivino „stipriais“ tik seselėms žinomais medikamentais. Praėjus seselių apžiūrą visi buvo paženklinoti sutartiniu ženklu (+) ir išleisti į karo lauką, kur buvo atakuojami vandens „bombomis“. Pirmakursiai pasitraukė į priedangą, kur savo jėgas išbandė virvės traukime ir miltuotų maišų rungtyse. Po šitokio išsekimo gardžiavosi prieskonine koše. Pasištiprinus reikėjo lavinti ir protą, atsakant į sudėtingus ir mįslingus klausimus. Krikštateviai nepamiršo patikrinti pirmakursių vokalių ir taiklumo sugebėjimų. Daugiausiai juoko sukėlė užduotis, kai reikėjo ant virvutės pririštą pleštuką įkišti į butelį. Per visas užduotis ir rungtis krikštateviai pirmakursius palaikė nuoširdžiais plojimais.

Pagaliau – svarbiausias momentas – priesaika. Pirmakursiai, klūpodami prieš statulą ir žygio vedlę, pakartojo priesaikos punktus. Pirmakursiai gamtotvarkininkai davė pažadą šventai laikytis priesaikos. Renginio metu vyravo linksma nuotaika.

AR SKALSI STATYBININKŲ DUONA ARBA PIRMAKURSIŲ KRIKŠTYNOS

Deividas NESOVAS,
Aplinkos ir statybos inžinerijos studijų katedros dėstytojas

Šių metų rugsėjo 10 dieną II rūmų vidiniame kiemyje įvyko statybos studijų programos pirmojo kurso studentų – nulių – krikštynos. Šventę organizavo antrąjo ir trečiojo kurso studentai ir kuratoriai.

Krikštynų metu pirmakursiams teko įveikti įvairias užduotis: išmaišyti skiedinį, nuglaistyti, nutinkuoti sienos fragmentą, panešioti plytas ir įveikti kitas statybininko-inžinieriaus darbai aktualias užduotis. „Nuliai“ turėjo pajauti visus būsimųjų statybininkų darbo ypatumus ir sunkumus bei paragauti statybininkų duonelės skonio. Pirmakursėliai ištvermingai išlaikė visas antrakursių ir trečiakursių – Kolegijos senbuvų – parengtus išbandymus. Po krikštynų ceremonijos jiems buvo suteiktas fukų statusas.

Tarp pakrikštųjų pirmakursių ir vyresniųjų grupių studentų užsimezgė draugiški, nuoširdūs santykiai, kurie tikimės išliks visus studijų metus.

Krikštynų akimirkos

Mėnraščio „Mano kolegija“ leidėjai:

Redaktorė Aldona Černiauskiene,
Maketuotoja Lina Liesienė,
tel. (8-41) 52 37 69
el. p. leidyba@siauliukolegija.lt
Aušros al. 40, Šiauliai